

борбата. Вж. например цитирания от нас съвременен коментар към [833]. В него няма нито дума за трудовете на Гошар и Рос.

Гошар и Рос наистина правят много важен анализ. Веднага ще кажем, че днес, след като разполагаме с информацията, която за тях е била неизвестна, не можем да не се съгласим с извода им, а именно: „Историята“ на Тацит е фалшификат. Фактите, разкрити от нас, и новата концепция за кратката хронология, показват, че в основата на Тацитовата „История“ е залегнал **ОРИГИНАЛ**, най-вероятно загубен, но описал не някаква „вехта древност“, а реални събития от **СРЕДНИТЕ ВЕКОВЕ**. Впрочем, този текст стига до нас след по-късна редакция, направена, изглежда, през XVI–XVII в.

Гошар и Рос откриват **ЯВНИ СЛЕДИ, КОИТО СОЧАТ КЪМ КЪСНОСРЕДНОВЕКОВНИЯ ПРОИЗХОД НА ТАЦИТОВАТА „ИСТОРИЯ“**. Гошар и Рос грешат само в едно – в интерпретацията на своя резултат. Без да подозират за грешките в хронологията на Скалигер-Петавиус, те смятат Тацит за „античен“ историк и преценяват разкритите от тях факти като доказателство за **ФАЛШИФИКАЦИЯТА** на „Историята“. Според нас същите факти могат да сочат XIV–XV в. от н.е. като времето, когато „Историята“ на Тацит е създадена. Ние смятаме, че това е оригинален исторически текст с описание на реални събития от XIV–XV в. от н.е., може би тенденциозно обработен от „грижовни редактори“ през XVI–XVII в.

Да видим сега в каква атмосфера става „намирането“ на „древните“ ръкописи в епохата на Възраждането.

Поджо Брачolini е смятан за един от най-ярките писатели, живяли през епохата на Възраждането (XV в.). Показваме старинния му портрет на рис. 7.8 и на рис. 7.9. Той е автор на първокласни исторически и моралистични книги. „По въпросите на богословието... той говори по такъв начин, че ако не беше подписа му, щяхме да мислим, че казаното е от някой църковен отец“ [21], с. 358–363. Автор е на наръчник по археология за изучаване паметниците на Рим и на известната „История на Флоренция“ – труд от типа на Тацитовата летопис.

„Този блестящ подражател е бил в пълния смисъл на думата владетел на духовете в своя век. Критиците го поставят на едно ниво с най-великите автори от Възраждането... Мнозина определят първата половина от италианския XV в. като „века на Поджо“... Флоренция приживе му вдига статуя, изваяна от резеца на Донатело“ [211], с. 358–363.

„Поджо Брачolini обича лука, а той струва скъпо... Той постоянно се нуждае от пари. Източник на странични доходи за него става издирването, подготвянето и редактирането на копия от антични автори. През XV в... това е **МНОГО ПЕЧЕЛИВША РАБОТА**. Със съдействието на флорентинския